

Sygn. akt IV Ca 538/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Płocku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący - SSO Małgorzata Szeromska (spr.)

Sędziowie SO Małgorzata Michalska

SO Katarzyna Mirek - Kwaśnicka

Protokolant: Katarzyna Lewandowska

po rozpoznaniu na rozprawie 3 października 2018r. w P.

sprawy z powództwa Spółdzielni (...) w C.

przeciwko D. C.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 6 czerwca 2018 r.

sygn. akt I C 1033/17

oddala apelację.

Sygn. akt IV Ca 538/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ciechanowie wyrokiem z 6 czerwca 2018 r. zasądził od D. C. na rzecz Spółdzielni (...) w C. kwoty 4661,94 zł i 3249,26 zł z ustawowymi odsetkami, oddalił powództwo w pozostałej części i obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Istotne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i stanowiące podstawę rozstrzygnięcia były następujące:

Pozwany D. C. nabył w dniu 26 marca 2010 r. – w drodze umowy sprzedaży – prawo własności lokalu użytkowego stanowiącego odrębną nieruchomość, oznaczonego numerem 132, znajdującego się w budynku wielolokalowym, usytuowanym w C. przy ul (...). Powierzchnia użytkowa tego lokalu wynosi 237,80 m². Składa się on z pomieszczeń na parterze o powierzchni 183,80 m², tj. z pomieszczenia głównego, przedsionka pierwszego, przedsionka drugiego, korytarza, pokoju administracji, sanitariatu, pokoju personelu i szatni oraz z pomieszczeń w piwnicy o powierzchni 54,00 m², tj. wejścia z przedsionka drugiego i komunikacji trzech pomieszczeń magazynowych. Lokal wyposażony jest w instalację elektryczną, wodociągową, kanalizacyjną, centralnego ogrzewania. Pozwany D. C. nabył prawo własności tego lokalu użytkowego do swojego majątku osobistego. Nieruchomość ta ma założoną księgę wieczystą nr (...). Przedmiotowy lokal użytkowy pozwanego D. C. znajduje się w budynku zarządzanym przez Spółdzielnię (...) w C.. Pomieszczenia piwniczne o łącznej powierzchni 54,00 m², posiadają istotne ograniczenia funkcjonalne. W ich

obrębie, przez wszystkie pomieszczenia tam usytuowane, na wysokości 145-181 cm od posadzki przebiegają rury ciepłownicze i inne instalacje techniczne.

Uchwałą nr 8/2011 Rada Nadzorcza Spółdzielni (...) w C. ustaliła stawkę opłat na fundusz remontowy dla lokali mieszkalnych i użytkowych w wysokości 1,10 zł za 1 m². Natomiast uchwałą nr 6/2014 z dnia 9 grudnia 2014 r. ustaliła podstawową stawkę eksploatacyjną w wysokości 2,10 zł za 1 m² powierzchni użytkowej dla lokalu mieszkalnego, użytkowego, zabudowy oraz garażu wbudowanego. Wysokość stawki eksploatacyjnej za garaże wolnostojące ustalono zaś w wysokości 1,90 zł za 1 m².

Z kolei uchwałą nr 11/2016 z dnia 14 grudnia 2016 r. Rada Nadzorcza Spółdzielni (...) w C. ustaliła indywidualne stawki eksploatacyjne i opłaty na fundusz remontowy dla części powierzchni w lokalu pozwanego numer (...) przy ul. (...) w C. położonych w piwnicy. Stawkę eksploatacyjną ustalono w wysokości 1,05 zł za 1 m², a stawkę opłaty na fundusz remontowy ustalono w wysokości 0,55 zł za 1 m². Stawki te ustalono dla pomieszczeń tego lokalu położonych w piwnicy o powierzchni 54,00 m². Stawki te miały obowiązywać już od 1 stycznia 2014 r.

Zgodnie z „Regulaminem rozliczania kosztów eksploatacji i utrzymania nieruchomości oraz ustalania opłat za używanie lokali w Spółdzielni (...) w C.”, właściciele lokali nie będący członkami Spółdzielni obowiązani są uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali oraz eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych. Są oni również obowiązani uczestniczyć w wydatkach związanych ze eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, które są przeznaczone do wspólnego korzystania przez osoby zamieszkujące w określonych w budynkach lub osiedlu. Obowiązki te wykonują przez uiszczanie opłat na w tych samych zasadach, jak członkowie spółdzielni. W § 1 ust. 5 tego regulaminu, ustalono, że koszty eksploatacji i utrzymania obejmują w szczególności: koszty administrowania nieruchomością, koszty dostawy energii cieplnej, dostawy wody i odprowadzenia ścieków, wywozu nieczystości oraz odpisy na fundusz remontowy Spółdzielni. Koszty te – stosownie do § 1 ust. 6 Regulaminu – ustala się proporcjonalnie do udziału właściciela lokalu wyodrębnionego w nieruchomości wspólnej. Z kolei § 9 tego regulaminu określa jakie rodzaje należności wchodzi w skład kosztów eksploatacji i utrzymania nieruchomości. Regulamin wymienia tam: koszty eksploatacji, ogrzewanie i dostawa ciepłej wody, dostawę zimnej wody i odprowadzanie ścieków, wywóz nieczystości stałych, podatek od nieruchomości, opłaty za wieczyste użytkowanie nieruchomości, koszty energii elektrycznej i opłaty za dźwigi osobowe. Natomiast w § 10 ustalono, że koszty eksploatacji obejmują m.in.: materiały wydawane pracownikom w celu utrzymania budynków i terenów wokół budynków w należyłym stanie, płace i narzuty na płace, koszty związane ze utrzymaniem biura Spółdzielni, narzut kosztów ogólno-administracyjnych, ubezpieczenie majątku Spółdzielni, konserwację i zieleni i utrzymanie terenów zielonych, świadczenia socjalne, koszty usług komunalnych, koszty obsługi nieruchomości świadczone przez podmioty zewnętrzne, koszty przeglądów okresowych oraz konserwacji obiektów i urządzeń, pozostałe koszty, tj.: prowizje bankowe, amortyzacja, opłaty pocztowo-telekomunikacyjne, deratyzacja, projekty, wyceny i inne, a także składki członkowskie na rzeczy o organizacji, w których Spółdzielnia jest zrzeszona, bezosobowy fundusz płac.

Zasadnicza stawka opłaty eksploatacyjnej, którą obciążani są członkowie Spółdzielni i właściciele wyodrębnionych lokali, niebędący członkami Spółdzielni, przyjęta uchwałą z dnia 9 grudnia 2014 r. została ustalona w wysokości 2,10 zł za 1 m² powierzchni użytkowej. Do obliczenia tej stawki przyjęto koszty z 2014 r., uwzględniając koszty wynagrodzeń i pochodnych w wysokości 287.874,64 zł (pozycja 1 zestawienia), koszty delegacji i szkoleń w wysokości 47,60 zł (pozycja 2 zestawienia), koszty utrzymania biura w wysokości 20.668,30 zł (pozycja 3 zestawienia), koszty amortyzacji 3.714,72 zł (pozycja 4 zestawienia), koszty pozostałe, tj. ubezpieczenia, usługi informatyczne, prowizje bankowe i inne, w wysokości 48.298,72 zł (pozycja 5 zestawienia), koszty obsługi zasobów w wysokości 72.242,68 zł (pozycja 6 zestawienia) i koszty obsługi w wysokości 145.600,83 zł (pozycja 7 zestawienia). Łącznie koszty te wyniosły 578.447,49 zł. Następnie obniżona została ta wartość o kwotę 33.034,00 zł, tj. o koszty obsługi wind w budynkach. Dało to ostatecznie kwotę 545.413,49 zł. Następnie tę wartość podzielono przez ogólną powierzchnię lokali znajdujących się w zasobach Spółdzielni, a ten wynik został jeszcze podzielony przez 12 [12 miesięcy], dając wynik 2,103 zł (545.413,49 zł : 21.611,75 m² : 12 miesięcy = 2,103 zł/m²).

Stawka opłaty remontowej została zaś ustalona w oparciu o wydatki remontowe z 2011 r. i koszty spłaty kredytu zaciągniętego, co dawało łącznie kwotę 290.000,00 zł. Następnie tę wartość podzielono przez ogólną powierzchnię lokali znajdujących się w zasobach Spółdzielni, a ten wynik został jeszcze podzielony przez 12 [12 miesięcy], dając wynik 1,118 zł (290.000,00 zł : 21.611,75 m² : 12 miesięcy = 2,103 zł/m²). Przyjęto stawkę 1,10 zł/m². Wydatki remontowe w Spółdzielni bilansowały się w kolejnych latach 2011-2016 z dochodami z tytułu wpłat na fundusz remontowy.

Zgodnie z obowiązującymi stawkami opłat i zasadą pokrywania zaliczkowo kosztów dostaw ciepła, Spółdzielnia obciążyła pozwanego D. C. w miesiącach styczeń, luty, marzec i kwiecień 2017 r. opłatami w wysokości 1.568,42 zł, na którą złożyły się: koszty dostaw ciepła (c.o. opomiarowane) w wysokości 706,34 zł, opłata stała CW w wysokości 91,41 zł, opłata eksploatacyjna w łącznej wysokości 505,75 zł (436,27 zł wyliczona według stawki podstawowej 2,10 zł od powierzchni 168,90 m² i 69,48 zł wyliczona według stawki obniżonej 1,05 zł od powierzchni 53,80 m²) i opłata na fundusz remontowy w łącznej wysokości 264,92 zł (228,52 zł wyliczona według stawki podstawowej 1,10 zł od powierzchni 168,90 m² i 36,40 zł wyliczona według stawki obniżonej 0,55 zł od powierzchni 53,80 m²). Z kolei w miesiącach maj i czerwiec 2017 r., pozwany został obciążony opłatami w wysokości 862,08 zł, na którą złożyły się: opłata stała CW w wysokości 91,41 zł, opłata eksploatacyjna w łącznej wysokości 505,75 zł (436,27 zł wyliczona według stawki podstawowej 2,10 zł od powierzchni 168,90 m² i 69,48 zł wyliczona według stawki obniżonej 1,05 zł od powierzchni 53,80 m²) i opłata na fundusz remontowy w łącznej wysokości 264,92 zł (228,52 zł wyliczona według stawki podstawowej 1,10 zł od powierzchni 168,90 m² i 36,40 zł wyliczona według stawki obniżonej 0,55 zł od powierzchni 53,80 m²). Pozwany nie uregulował w/w należności.

Sąd Rejonowy uznał co do zasady za uzasadnione i zasądził na rzecz Spółdzielni te należności w niższej wysokości od tej, której domagała się Spółdzielnia, zaś w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił stosowne wyliczenie.

Apelację od tego orzeczenia złożył pozwany, zaskarżając wyrok w części, tj. co do zasądzenia kwot 3656,40 zł i 2243,72 zł i zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego tj. przepisu art. 4 ust. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych poprzez jego błędną wykładnię i wadliwe ustalenie wysokości kosztów eksploatacji oraz opłat na fundusz remontowy polegające na obciążeniu pozwanego niebędącego członkiem spółdzielni globalnymi kosztami eksploatacji i utrzymania nieruchomości, wchodzących w skład mienia powodowej Spółdzielni, które nie są przeznaczone do wspólnego korzystania przez po-zwanego, analogicznymi do kosztów, którymi powód obciąża członków spółdzielni nieposiadających wyodrębnionego prawa własności do lokalu.

2. naruszenie prawa materialnego tj. przepisu art. 4 ust. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych poprzez błędne ustalenie kosztów eksploatacji na podstawie przedstawionej przez powodową Spółdzielnię kalkulacji opłat eksploatacyjnych za rok 2014 w ujęciu na całość zasobu mienia Spółdzielni, a więc również nieruchomości Spółdzielni, położonych przy ul. (...), które nie są przeznaczone do wspólnego korzystania przez po-zwanego, którego lokal znajduje się w budynku położonym przy ul. (...).

3. naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 4 ust. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych poprzez błędne ustalenie opłat na fundusz remontowy na postawie przedstawionej przez powodową Spółdzielnię ewidencji wpływów i wydatków na fundusz remontowy za 2014 r. w oparciu o kwotę w ujęciu globalnym dla wszystkich nieruchomości wchodzących w skład nie-ruchomości należących do mienia powodowej Spółdzielni, a nie wyłącznie nieruchomości przy ul. (...), w której znajduje się lokal pozwanego.

4. naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 4 ust. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych poprzez jego błędną wykładnię i pominięcie wynikającej z niego zasady indywidualizacji opłat eksploatacyjnych w zależności od stopnia partycypacji członka lub konkretnego lokalu w kosztach ponoszonych globalnie przez powodową Spółdzielnię bez powiązania ich wysokości z rzeczywistą wysokością wydatków ponoszonych przez powodową Spółdzielnię na lokal pozwanego.

5. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. przepisu art. 6 KC poprzez uwzględnienie roszczeń powoda o zapłatę kwot dotyczących opłat CO. opomiarowane i C.W., wynikających ze spornych faktur, podczas gdy powód nie udowodnił ani podstawy ani wysokości swojego roszczenia w zakresie tych kwot, wobec czego powództwo nie zasługiwało w tym zakresie na uwzględnienie.

6. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 4 ust. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w zw. art. 27 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w zw. z art. 12 ustawy o własności lokali i art. 13 oraz art. 14 ustawy o własności lokali poprzez wadliwe ustalenie, że koszty eksploatacji i utrzymania nieruchomości, które powinien ponosić pozwany prawidłowo rozliczane są na takich samych zasadach jak opłaty ponoszone od metra kwadratowego powierzchni lokalu przez członków spółdzielni, podczas gdy pozwany będąc właścicielem lokalu stanowiącego odrębną własność (i nie będąc jednocześnie członkiem spółdzielni) partycypować powinien wyłącznie w kosztach przypadających na nieruchomość, w której znajduje się lokal pozwanego, stosownie do posiadanego przez pozwanego udziału w tejże nieruchomości, w części nie znajdującej pokrycia w pożytkach i innych przychodach ze wspólnej nieruchomości według przepisów ustawy o własności lokali.

7. naruszenie przepisów postępowania tj. przepisu art. 233 KPC poprzez rozważenie materiału dowodowego i całkowite pominięcie okoliczności mającej wpływ na status pozwanego, a mianowicie faktu, że pozwany nie jest członkiem spółdzielni, a zatem powinien na innych zasadach partycypować w kosztach eksploatacji i utrzymania nieruchomości.

8. naruszenie przepisów postępowania tj. przepisu art. 233 KPC poprzez całkowite pominięcie bezspornej okoliczności związanej z rozliczaniem kosztów eksploatacyjnych i ustalania opłat na fundusz remontowy przez powodową Spółdzielnię w sposób globalny, tj. w ujęciu na wszystkie budynki wchodzące w skład mienia spółdzielni i obciążanie nimi w nieuzasadniony sposób pozwanego.

9. naruszenie przepisów postępowania tj. przepisu art. 233 KPC poprzez całkowite pominięcie okoliczności bezspornej dotyczącej położenia lokalu należącego do pozwanego, jego usytuowania w budynku z bezpośrednim wyjściem na zewnątrz oraz zakresu korzystania przez pozwanego z nieruchomości wspólnej, w której znajduje się jego lokal ograniczonego z uwagi na użytkowy charakter lokalu, co ma decydujący wpływ na ustalenie wydatków na utrzymanie lokalu pozwanego zgodnie z zasadą indywidualizacji, a w efekcie wysokość ponoszonych przez niego kosztów eksploatacji.

10. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 KPC poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających, a mianowicie, wniosku, że pozwany w całości udowodnił wysokość swojego roszczenia, podczas gdy pozwany nie potrafił poza przedłożeniem dokumentów księgowych wykazać, w jaki sposób koszty eksploatacji utrzymania nieruchomości wynikają z przedstawionych kalkulacji, nie wnosząc o przeprowadzenie chociażby dowodu z zeznań świadka w postaci głównego księgowego na okoliczność ustalania wysokości opłat dla poszczególnych lokali.

11. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 poprzez pominięcie dowodu z opinii biegłego oraz pisma ze Starostwa Powiatowego, z których wynikało, że pomieszczenia położone w piwnicy lokalu pozwanego nie mają zgodnie z obowiązującymi normami technicznymi statusu pomieszczeń użytkowych, stąd nie powinny być kwalifikowane z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego do powierzchni użytkowej lokalu, a zmiana kwalifikacji prawnej powierzchni użytkowej lokalu przez Starostwo Powiatowe nie może nastąpić z uwagi na brak archiwalnego planu budynku i dotychczasowa kwalifikacja polega wyłącznie na oświadczeniach powodowej Spółdzielni jako właściciela budynku.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i obniżenie zasądzonych kwot do 1048,86 zł i 2243,72 zł.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja jest niezasadna, a jej zarzuty chybione. Sąd Okręgowy podziela w całości i uznaje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, ustaleń tych zresztą zarzuty apelacji nie dotyczą.

W tym miejscu stwierdzić należy, że Sąd I instancji dokonał bardzo dokładnej i starannej analizy przepisów mających zastosowanie w sprawie, jak i prawidłowości obciążenia pozwanego opłatami, przedstawiając ich dokładne rozliczenie. Sąd Okręgowy aprobeje w całości dokonaną przez Sąd I instancji ocenę roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości.

Zarzuty apelacji, mimo że sformułowane w 11 punktach dotyczą w istocie naruszenia art. 4 ust. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (5 zarzutów), bądź oceny dowodów czyli naruszenia art. 233 k.p.c.

Pozwany jako właściciel odrębnej własności lokalu użytkowego podlega zarówno przepisom ustawy o własności lokali jak i ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. Zarzut błędnej wykładni art. 4 ust. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych jest nietrafny, Sąd Rejonowy wziął bowiem pod uwagę fakt, że pozwany nie jest członkiem spółdzielni i wyeliminował koszty związane z prawnym funkcjonowaniem spółdzielni. Szczegółowe ich rozliczenie zostało przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Właściciele lokali niebędący członkami nie uczestniczą w pokrywaniu kosztów utrzymania i eksploatacji nieruchomości należących do spółdzielni (szerzej - mienia spółdzielni), poza tą częścią, która objęta jest kosztem zarządu nieruchomością wspólną. Ponoszą oni jednak wydatki związane z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, które są przeznaczone do wspólnego korzystania przez osoby zamieszkujące w określonym budynku lub osiedlu (Roman Dzięczek – Komentarz do art. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych). Z dalszej części komentarza wynika, że odmiennie ukształtowano pozycję właścicieli lokali niebędących członkami oraz osób niebędących członkami, ale dysponujących spółdzielczymi własnościowymi prawami do lokali. To zróżnicowanie nie jest wyraźnie umotywowane. Niemniej jednak może być wywiedzione i usprawiedliwione samą naturą korzystania z ograniczonego prawa rzeczowego, stanowiącego obciążenie mienia spółdzielni (gdyż mimo wielu podobnych atrybutów nie jest to własność). Z tych przyczyn i wobec historycznie ukształtowanej natury tego prawa, które od dziesięcioleci było związane z członkostwem, pozostało jednak ograniczonym prawem rzeczowym na nieruchomości spółdzielni. Spółdzielnia, jako obligatoryjny zarządca swego mienia, może kształtować opłaty w sposób zapewniający funkcjonowanie spółdzielni, a w każdym razie zapewniający utrzymanie jej mienia. Obowiązkiem spółdzielni jest zatem zindywidualizowanie kosztów obciążających właściciela lokalu niebędącego członkiem spółdzielni, co w rozpoznawanej sprawie zostało uczynione. Z apelacji wynika, że skarżący zindywidualizowanie to uznaje za niedostateczne, z uwagi na niekorzystanie z niektórych części budynku, jak klatka schodowa. Zauważyć jednak należy, że indywidualizacja ta nie jest nieograniczona, powinna być wyważona interesem spółdzielni i interesem właścicieli, nie będących członkami spółdzielni. W rozpoznawanej sprawie tak jak to tylko było możliwe, indywidualizacja ta została dokonana.

Co do zasady zgodzić się należy ze skarżącym, że wydatki związane z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości obciążające właścicieli lokali co do zasady powinny dotyczyć nieruchomości wspólnej (może to być również nieruchomość wielobudynkowa), a nie całego mienia spółdzielni, jeżeli składa się ono z więcej niż jednej nieruchomości. Stosowna dokumentacja została przez stronę powodową przedstawiona, jednakże ewentualny podział kosztów na poszczególne nieruchomości wymaga wiadomości specjalnych. Wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego księgowego nie został w sprawie zgłoszony, zaś Sąd Okręgowy nie podziela poglądu skarżącego, że ciężar zgłoszenia tego dowodu spoczywał na powodzie. W tego typu sprawach biegły księgowy sporządza opinię na podstawie dokumentacji znajdującej się w spółdzielni (z uwagi chociażby na jej obszerność). Wobec występowania w sprawie profesjonalnych pełnomocników, brak było podstaw do działania w tym zakresie z urzędu. Sąd Rejonowy na podstawie dostępnych mu dowodów dokonał stosownych wyliczeń, indywidualizując koszty obciążające pozwanego. Bez wiadomości specjalnych nie było nawet możliwe określenie, czy koszty ustalone na podstawie całego mienia spółdzielni byłyby wyższe czy niższe od kosztów ustalonych dla nieruchomości, w której znajduje się przedmiotowy lokal.

Co do zarzutu sformułowanego w punkcie 5 apelacji – powód złożył do akt stosowne faktury VAT, zatem wykazał wysokość roszczenia w tym zakresie.

Nietrafny jest zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów została dokonana w ramach wyznaczonych przez przepis art. 233 § 1 k.p.c. Sąd orzekający ma prawo do oceny przeprowadzonych dowodów według własnego uznania, co nie oznacza dowolności i arbitralności, natomiast wymaga bezstronności, konieczności przestrzegania zarówno zasad logicznego rozumowania, jak i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji wymogom tym sprostał. Zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena dowodów została dokonana bardzo dokładnie i szczegółowo, nie sposób dopatrzeć się w niej jakichkolwiek błędów. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie polega bowiem na wykazaniu odmiennej interpretacji zebranych w sprawie dowodów. Naruszenie tego przepisu ma miejsce wtedy, gdy wykazano, iż sąd przekroczył granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa. Jeżeli zatem z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, i oczywiście zgodne z gromadzonym materiałem dowodowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać.

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach procesu za II instancję Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu.